

Sygn. akt II K 465/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Zambrowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Marta Kołakowska

Protokolant Renata Konert

w obecności Prokuratora Marka Mioduszeńskiego

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 11 stycznia 2019 r.

sprawy *M. Ś., urodz. (...) w B., syna M. i H. z d. O.*

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 maja 2018 roku około godz. 13:39 na drodze relacji D.-C. powiatu (...), woj. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powodując nieumyślnie wypadek drogowy, w ten sposób, że kierując samochodem ciężarowym marki D. o nr rej. (...) jadąc w kierunku miejscowości C. nie obserwował należycie drogi, nie zachował należytej ostrożności, nie dostosował należytej prędkości do sytuacji panującej na drodze i wykonując manewr wyprzedzania pojazdu poprzedzającego go tj. V. (...) o nr rej. (...), uderzył przodem w prawidłowo wykonujący w tym czasie manewr skrętu w lewo pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez J. S., w wyniku czego kierujący w/w pojazdem doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy i złamania VIII lewego żebra skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała, na czas powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

I. Oskarżonego M. Ś. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 177 § 1 kk skazuje go, zaś na mocy art. 177 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk w zw. z art. 37a kk wymierza mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych.

II. Na mocy art. 46 § 1 kk zasądza od oskarżonego M. Ś. na rzecz pokrzywdzonego J. S. kwotę 5 000 (pięć tysięcy) złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia.

III. Zasądza od oskarżonego M. Ś. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty oraz obciąża go pozostałymi kosztami procesu.

Sygn. akt II K 465/18

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 maja 2018 roku około godz. 13:39 na drodze relacji D.-C. powiatu (...), woj. (...), M. Ś. kierujący samochodem ciężarowym marki D. o nr rej. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powodując nieumyślnie wypadek drogowy. M. Ś., jadąc w kierunku miejscowości C., nie obserwował należycie drogi, nie zachował należytej ostrożności, nie dostosował należytej prędkości do sytuacji panującej na drodze i wykonując manewr wyprzedzania pojazdu poprzedzającego go tj. V. (...) o nr rej. (...), uderzył przodem w prawidłowo wykonujący w tym czasie manewr skrętu w lewo pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez J. S.. W wyniku zdarzenia J. S. doznał

obrażeń ciała w postaci urazu głowy i złamania VIII lewego żebra skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała, na czas powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: wyjaśnienia oskarżonego (k. 147v), zeznania świadków P. P. (k. 17-18v), J. S. (k. 27-28), M. S. (k. 33-34, 41-43), notatki urzędowe (k. 1-2, 3-4, 12), kserokopię pokwitowania (k. 5-6), protokół badania stanu trzeźwości M. Ś. analizatorem wydechu (k. 7), protokół oględzin pojazdu marki D. (k. 8-9), protokół oględzin pojazdu marki S. (...) (k. 10-11), protokół badania stanu trzeźwości J. S. analizatorem wydechu (k. 13), protokół oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 25-26), kserokopię karty informacyjnej (k. 37-39), kartę informacyjną leczenia szpitalnego (k. 46), pokwitowanie (k. 58), opinię dot. obrażeń J. S. (k. 66), opinię dot. obrażeń A. S. (k. 67).

Oskarżony M. Ś. przyznał się do zarzucanego mu czynu. W swoich wyjaśnieniach wskazał, że bardzo żałuje tego co się stało, było to związane z jego pracą, która wymagała od niego łamania przepisów ruchu drogowego. Kiedy po wypadku przestrzegał przepisów, nie był w stanie wykonać wszystkich zleconych zadań i stracił pracę. Oskarżony wskazał, że już od początku chciał przeprosić pokrzywdzonego, ale nie pozwolono się mu z nim skontaktować. Oskarżony wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze i wymierzenie mu kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 zł jedna stawka dzienna, zasądzenie na rzecz pokrzywdzonego kwoty 5000 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia, koszty i opłaty.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Oskarżony przyznał się do winy, wskazał, że taka sytuacja nie powinna mieć miejsca, że powinien zachować większą ostrożność.

Dokładny przebieg zdarzenia opisał w swoich zeznaniach P. P. (k. 17-18v). Był on kierowcą samochodu, który wyprzedzał oskarżony tj. V. (...) o nr rej. (...). W swoich zeznaniach podkreślał, że kierujący D. musiał jechać szybko, gwałtownie hamował, słychać było pisk opon. Uderzył w bok S., która chciała skręcić w lewo. Świadek podał, że kierowca s. był po wypadku nieprzytomny. Kierujący S. J. S. (k. 27-28) podał z kolei, że wszystkie manewry związane ze skrętem wykonał prawidłowo, włączył kierunkowskaz, zwolnił, kiedy zaczął skręcać zobaczył jadący lewym pasem pojazd i poczuł uderzenie w auto, po czym stracił przytomność. Żona pokrzywdzonego M. S. (k. 33-34, 41-43) wskazała, że nie była świadkiem zdarzenia, wybiegła na drogę już po wypadku, samochód leżał na dachu, mąż znajdował się w samochodzie, a córka siedziała przy samochodzie. Zeznania S. S. (k. 47-49) nie dotyczą niniejszej sprawy i nie mają z nią związku. W ocenie Sądu zeznania powyżej wskazanych świadków są w pełni wiarygodne i zasługują na uwzględnienie w całości.

Oskarżony M. Ś. w czasie zdarzenia był trzeźwy (k. 7). Również pokrzywdzony J. S. był trzeźwy (k. 13).

Dokonano oględzin obu pojazdów biorących udział w zdarzeniu oraz miejsca zdarzenia i sporządzono z tych czynności protokoły: protokół oględzin pojazdu marki D. (k. 8-9), protokół oględzin pojazdu marki S. (...) (k. 10-11), protokół oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 25-26).

Z opinii biegłego medycyny sądowej (k. 66) wynika, że J. S. w wyniku zdarzenia doznał urazu głowy i złamania VIII lewego żebra. Urazy powyższe mogły powstać w okolicznościach podanych w wywiadzie i stanowią naruszenie czynności narządu ciała na czas przekraczający 7 dni. Z kolei obrażenia A. S. (k. 67) stanowią naruszenie narządu ciała na czas nie przekraczający 7 dni. Obie opinie są sporządzone przez profesjonalną biegłą, specjalistkę w swojej dziedzinie i w ocenie sądu zasługują na podzielenie w całości.

W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona określone w art. 177 § 1 kk. M. Ś. nie obserwował należycie drogi, nie zachował należytej ostrożności, nie dostosował należytej prędkości do sytuacji panującej na drodze i wykonując manewr wyprzedzania pojazdu poprzedzającego go tj. V. (...) o nr rej. (...), uderzył przodem w prawidłowo wykonujący w tym czasie manewr skrętu w lewo pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) kierowany przez J. S.. Naruszenie

zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym doprowadziło do wypadku, którego skutkiem było naruszenie czynności narządu ciała J. S. na czas powyżej dni 7.

Oskarżony przed Sądem złożył wniosek, w trybie art. 387 kpk, o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, w postaci kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 zł jedna stawka dzienna, zasądzenie na rzecz pokrzywdzonego kwoty 5000 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia, koszty i opłaty.

Oskarżyciel publiczny i oskarżyciel posiłkowy nie sprzeciwili się wnioskowi złożonemu przez oskarżonego.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary przewidzianymi w art. 53 i n. kk. Sąd miał na względzie, aby kara była adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu M. Ś., Sąd wziął pod uwagę, iż czyn oskarżonego godził w dwa dobra prawne tj. bezpieczeństwo w komunikacji oraz zdrowie innych uczestników ruchu. Oskarżony poruszał się z niedozwoloną prędkością, tymczasem dostosowanie prędkości do sytuacji na drodze stanowi jedną z elementarnych reguł ostrożności. Ponadto poruszając się z taką prędkością, nie obserwował należycie drogi. Oskarżony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w dodatku przy wykonywaniu jednego z najbardziej niebezpiecznych manewrów czyli wyprzedzania, narażając na niebezpieczeństwo samego siebie i innych uczestników ruchu, co w tym przypadku zakończyło się wypadkiem. Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę również warunki osobiste sprawcy, sposób zachowania się oskarżonego przed jak i po popełnieniu przestępstwa. Oskarżony nie był wcześniej karany (k. 79). Oskarżony jest kawalerem, obecnie znajduje się na utrzymaniu rodziców, sam na utrzymaniu nie ma nikogo (k. 147v). Sąd uznał, że zaproponowana przez oskarżonego kara jest karą adekwatną do wagi popełnionego przez niego czynu. Sąd wymierzając oskarżonemu karę zastosował art. 37a kk z uwagi na to, że art. 177 § 1 kk nie przewiduje możliwości wymierzenia sprawcy kary grzywny.

Na mocy art. 46 § 1 kk sąd zobowiązał oskarżonego do zapłacenia pokrzywdzonemu kwoty 5000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia. Artykuł 46 § 1 kk nakazuje stosować przepisy prawa cywilnego, a zatem i art. 445 i art. 448. Ocena kryteriów decydujących o wysokości zadośćuczynienia - jak słusznie podnosi Sąd Najwyższy - zależy od okoliczności konkretnej sprawy. Zadośćuczynienie za krzywdę ma rekompensować szkodę niemajątkową, która wiąże się z naruszeniem czysto subiektywnych przeżyć człowieka, z cierpieniem fizycznym i psychicznym. Kwota zadośćuczynienia powinna być zatem orzeczona w rozsądnych granicach, z jednej strony dostosowana do poziomu krzywdy, a z drugiej strony nie może być nadmierna, wygórowana, oderwana od stopy życiowej społeczeństwa, zatem orzeczona w rozsądnych granicach" (wyr. SA w Krakowie z 15.12.2015 r., II AKa 270/15, KZS 2016, Nr 3, poz. 37). Kwota zadośćuczynienia pieniężnego zasądzona w niniejszej sprawie uwzględnia aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa, w którym mieszka pokrzywdzony, zaspokaja poczucie sprawiedliwości, a w szczególności utwierdza przekonanie, że prawo karne chroni interesy ofiar przestępstw.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, a o opłacie na podstawie ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.